

In theater Zwolle Zuid (ZZUID) bereiden Cor Burger (blauw gilet) en Robbert Koekoek (groen overhemd, en pet) zich voor op hun try-out.

‘We zien een tweedeling: sommigen worden gesterkt in hun opvattingen; anderen schakelen uit’

Robbert Koekoek

gesteld. Dat snappen ze ook. Vooraf namen beiden, bij wijze van research, nog deel aan een workshopreeks van stichting Klimaat-Gesprekken. Koekoek: “Daar leerden we dat iedereen zich op een andere manier verhoudt tot de problematiek, dat we allemaal onze eigen angsten en gevoeligheden hebben en dat je een ander niet kunt overtuigen met cijfers en feiten.”

“Iemand aanvallen op zijn keuzes, over wel of niet vliegen bijvoorbeeld, dat helpt ook niet”, zegt Burger. “Je bereikt elkaar via gevoel, via emotie, via verhalen vertellen. Ons programma is een hele reeks verhalen over hetzelfde thema. We benoemen dat uiteindelijk ook op het toneel: pak eruit wat je aanspreekt. En prát er met elkaar over.”

In de researchfase voor de voorstelling, tijdens gesprekken met klimaatwetenschappers, pikten de theatermakers de boodschap op dat dát misschien wel het hardste nodig is: praten over klimaat. “We wachten op een andere toon om het verhaal te kunnen vertellen”, zeiden wetenschappers tegen ons”, vertelt Koekoek. “Dat konden we ons wel voorstellen, want eerlijk gezegd vonden wij het vrij schokkend om te ervaren hoe heftig zij het thema zélf ervaren.”

Kikkers in de pan

“Dan zeiden ze doodleuk in een bijzin: ‘Amsterdam? Dat gaat het helemaal niet red- den’”, geeft Burger als voorbeeld. “En een keer kwam er na een festivalvoorstelling een man naar ons toe die meteoroloog bleek te zijn. Die zei: ‘Jullie zingen in dat klimaat- lied over twintig meter zeespiegelstijging

‘Het valt ons wel op dat veel leerlingen nog maar weinig weten over klimaatverandering’

Cor Burger

bij vier graden opwarming. Maak daar maar zestig meter van’.”

Het try-outpubliek in Utrecht is na afloop ook toe aan een gesprek: enerzijds zijn ze enthousiast over de muzikaliteit en de – toch nog – goeie grappen in de voorstelling, anderzijds lijken ze wat beduusd. “Is het allemaal echt waar, wat jullie beweren?”, vraagt een jonge man aan de artiesten, die zich bij het publiek hebben gevoegd voor een praatje. “Nee joh, ben je gek”, grapt zijn vriendin, “Die kikkers in de pan, die kunnen natuurlijk niet echt praten.” Ook de beeldspraak over kikkers in een pan met opwarmend water is een lied, een klimaatverhaal, geworden. Eentje om te lachen, on-danks alles.

Scholen

De komende weken speelt Piepschuim nog verschillende try-outs door het hele land, aangevuld met educatieve programma’s op middelbare scholen. “Dat doen we ook al jaren”, vertelt Koekoek. “Voor dit programma vullen we een hele dag over allerlei klimaat-thema’s. Een kok gaat met de leerlingen koken met insecten, een fietsenmaker gaat vertellen over de R-ladder van recycling, we gaan dingen doen met kleren en met de plastic soep. Heel praktisch allemaal, anders spreekt het niet aan.”

Op school is het dus net zo goed zorgvuldig zoeken naar de juiste toon. Of de boodschap landt, weet je nooit zeker, geeft Burger toe. “Maar het valt ons wel op dat veel leerlingen nog niet veel weten over klimaatverandering. Ook daar is het tijd om het gesprek op gang te brengen.”